

L'hora dels liquidàmbars

Escrib des d'un barri perifèric que per uns anys havia deixat de sentir-s'hi. Nascut en els anys cinquanta com a promoció populista per pal·liar el greu problema d'habitatges a la ciutat, Sant Narcís havia crescut com a nucli convivencial i serè, però allunyat de l'eixample i de *Girona*. Primer per la via del tren, que s'havia de creuar a peu pla, i després per un viaducte de formigó armat, veritable frontera psicològica i real, envoltat d'un terreny que va passar de ser espai ferroviari de vies i magatzems a terra de ningú. Llegendes urbanes el poblaven de *mau-maus* i gent de mal viure, i desaconsellaven a la mainada —i sobretot a les noies— creuar-lo, pels perills imaginaris i reals que albergava.

Tot es va acabar amb el desmantellament de les vies en aquella terra de ningú i amb el traçat d'un autèntic parc urbà amb força presència. Els santanarcisencs ens en felicitàvem, l'exhibíem als amics forasters, hi ensenyàvem a caminar la mainada, hi preniem el sol els vells i, sobretot, el travessàvem joiosos cada matí per anar a treballar a aquella nostra ciutat que, ara sí, se'ns brindava acollidora i propera.

El Parc Central tenia diferents espais i oferia amples perspectives per als habitants dels pisos i casetes neopopulistes i sindicals. Aquí un palmerar i un estany

Quan els Reis són els arquitectes

Ben segur que devia arribar a l'Ajuntament el trauma col·lectiu que afectava el veïnatge del parc. Han estat i són encara anys durs de pols, màquines imponents, soroll i fangueig. Potser per això, la primavera passada, varen convidar els veïns a dir-hi la seva sobre el futur espai alliberat per les infraestructures ferroviàries. I és que l'arquitectura també pot formar part de la família i, en casos com aquest, si més no, pot ser considerada una part més de casa nostra, com un jardí comunal, un espai de vida on passen moltes coses.



XANI ROUQUETA

blau, allà pollancres i alzines, bancs, fonts, una pista de bàsquet i patinatge, gronxadors i fanals, esplanades per reposar la vista i viaranys per passejar... i també una guingueta avantguardista per fer-hi el te al sol a l'hivern i la cervesa fresca les nits d'estiu.

Un llarg passeig creuava el nou espai poblat d'uns arbres que ben pocs havíem vist i menys encara en coneixíem el nom. Els liquidàmbars van esdevenir el símbol, el cronòmetre del pas de les estacions: la primavera de verd claríssim i fulles en projecte, l'ombra verda que ens acompanyava els mesos d'estiu i, cap al setembre, la febrada rogenca que dia a dia anava tenyint les nostres anades i vingudes. Els primers freds estoraven el terra d'estrelles vermelles i les branques despulades deixaven passar, cada dia més, els febles raigs del sol.

Un dia tot es va acabar, i per l'arribada de l'alta velocitat a Girona vàrem perdre el nostre Parc Central. La tala dels liquidàmbars del passeig fou un episodi no apte per a ànimes sensibles. Per això, quan ara sembla que podem disposar novament d'un corredor vegetal, amb vocació de parc, qui més qui menys demana la reposició d'aquells arbres, com un record sobredimensionat en temps de crisi.